

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΒΚΑΙΩΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ, 1888. ΑΡΙΘ. 243.

Συνδρο: ἔτη: ἐν Ἑλλάδι Δρ: 1:
 » » » Ἐξωτερικῶ φρ: 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,
 Ἐν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προκληρωμῆς.

Εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Λουβέκης εὐρίσκεται ἀνηρτημένος πίναξ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γεγραμμένα τὰ ἐξῆς ἀξιοσημειώτα:

Ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος ἡμῶν ὁμιλεῖ οὕτω πως εἰς ἡμᾶς.

Μὲ καλεῖτε *Κύριον* — καὶ ὁμως *δὲν* με ἐκζητεῖτε.

Μὲ ὀνομάζετε *φῶς* — καὶ ὁμως *δὲν* ἐμβλέπετε πρὸς ἐμέ.

Μὲ καλεῖτε *ἀδὸν* — καὶ ὁμως *δὲν* περιπατεῖτε μετ' ἐμοῦ.

Μὲ καλεῖτε *ζῶν* — καὶ ὁμως *δὲν* με ποθεῖτε.

Μὲ καλεῖτε *σοφὸν* — καὶ ὁμως *δὲν* με ἀκούουθε.

Μὲ καλεῖτε *ἄφρων* — καὶ ὁμως *δὲν* με ἀγαπᾶτε.

Μὲ καλεῖτε *πλοῦσιον* — καὶ ὁμως *δὲν* ζητεῖτε τίποτε παρ' ἐμοῦ.

Μὲ καλεῖτε *αἰώνιον* — καὶ ὁμως *δὲν* ἐρευνᾶτε δι' ἐμέ.

Μὲ καλεῖτε *συμπληθῆ* — καὶ ὁμως *δὲν* ἐμπιστεύσατε εἰς ἐμέ.

Μὲ καλεῖτε *ἀγενῆ* — καὶ ὁμως *δὲν* με ἀηροτεῖτε.

Μὲ καλεῖτε *καρτοδόταμον* — καὶ ὁμως *δὲν* με τιμᾶτε.

Μὲ καλεῖτε *δικαίον* — καὶ ὁμως *δὲν* με φοβεῖσθε.

Ἐὰν λοιπὸν σὰς καταδικάσω, μὴ με μέμψεσθε!

Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου περιελάμβανεν 28 Ἰποδιευθυντάς, 652 Ἐπιθεωρητάς, 1167 Ἀρχικλητήρας καὶ 11957 Κλητήρας — τὸ ὅλον τοῦ προσωπικοῦ 13804 — εἰάν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Μητροπόλεως εἶναι 4,500,000, βλέπομεν ὅτι ἐπὶ 321 ψυχῶν ἀναλογεῖ εἰς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην, αἱ Ἀθῆναι μὲ 100,000 ψυχῶν πρέπει νὰ ἔχη 311 ἀστυνομικοὺς ὑπάλληλους, ἐνῶ ἀμφότεραι αἱ Ἀθῆναι καὶ ὁ Πειραιεὺς δὲν ἔχουν εἰμὴ 350.

Ἐκ τῶν 14,000 ὁμως τούτων μόνον αἱ 8,000 εἶναι ἐν ἐνεργῶ ὑπηρεσίᾳ, οἱ λοιποὶ εἶναι προσκεκολλημένοι εἰς εἰδικὰς ἐργασίας ἢ εἶναι ἀσθενεῖς. Οἱ ἀστυνομικοὶ οὗτοι ὑπάλληλοι ἔχουν νὰ φρουρήσουν πόλιν κατέχουσαν χώραν τοῦ ὁποίου ἡ διάμετρος εἶναι 30 μιλίων! ἤτοι ἔκτασιν 688 τετραγωνικῶν μιλίων!

— Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο (διαρκούσης τῆς Ἀνοιξέως) ἀναμένεται ἡ ἐμφάνισις δύο Κομητῶν, ὅχι ὁμως δρατῶν εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν. — Ὁ εἰς εἶναι ὁ Ἐνκέλου, ὅστις κάμει τὴν περὶ τὸν ἥλιον περιστροφὴν του εἰς τρία περίπου ἔτη — παρατηρήθη δὲ, ὅτι κατ' ἔτος ὁ χρόνος οὗτος ἐλαττοῦται κατὰ τρεῖς περίπου ἡμέρας. Ὁ ἄλλος κομητῆς εἶναι ὁ τοῦ Φαι, ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν Παρισίοις τὸ 1843. Ὁ κομητῆς οὗτος στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον εἰς 7 1/8 ἔτη.

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰβε προηγούμενον φύλλον).

Οὕτω τὸ φορτίον εἰς τὴν καρδίαν τῆς Χαΐδης ἐγίνετο βαρύτερον καθ' ἑκάστην. Δὲν ἠδύνατο δὲ οὔτε νὰ φάγη, οὔτε νὰ πῖν καὶ καθίστατο ἰσχυνότερα καθ' ἑκάστην· ἔχασε δὲ καὶ τὸν ὕπνον τῆς συλλογιζομένη τὰ βουὰ τῆς πατρίδος τῆς, τὸν παπποῦ καὶ τὰς αἰγὰς του καὶ τὸν Πέτρον μὲ τὰς ἰδικὰς του, καὶ ὅταν ἀπεκοιμᾶτο ὁ ὕπνος τῆς ἐταράττειτο ἀπὸ ὄνειρα περὶ τῶν ἀγαπητῶν εἰς αὐτὴν ἀντικειμένων καὶ κολλάεις ἐπ' αὐτὴν ἐκ τῆς κλίνης τῆς μὲ χαρὰν ὄνειρευομένη ὅτι ἦτο εἰς τὴν πατρίδα τῆς! Ὅταν δὲ ἐξύπνα καὶ εὗρισκε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν κλίνην ἐκρυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὸ προσκεφάλαιον καὶ ἔκλαιεν ἡσυχῶς τὴν τύχην τῆς.

Ἡ μελαγχολικὴ κατάστασις τῆς Χαΐδης δὲν διέφυγε τὸ ὄξυδερκὲς ὄμμα τῆς κ. Σήσμαν, ὅθεν ἐπῆρε μίαν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε νὰ τῆς εἴπῃ τὴν αἰτίαν ἀλλ' ἡ Χαΐδη ἀπλῶς ἀπεκρίθη, «Δὲν ἔχω τίποτε, τὸ ὁποῖον ἠμπορῶ νὰ σὰς εἶπω, κυροῦλα!»

— Δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸ εἴπῃς τοῦλάχιστον εἰς τὴν Κλάραν; — εἶπεν ἡ κ. Σήσμαν.

— Οὔτε, — ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη — Εἰς κανένα!

— Τότε θὰ σὲ εἶπω ἐγὼ κάτι τι, τέκνον μου. Ὅταν τις ἔχῃ καμμίαν λύπην, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται νὰ εἴπῃ εἰς κανένα ἐπὶ τῆς γῆς, πρέπει νὰ τὴν ἐμπιστευτεῖται εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεὸν καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ τὸν παρηγορήσῃ, διότι αὐτὸς δύναται νὰ μᾶς ἐλαφρύνῃ εἰς τὰς θλίψεις μας καὶ νὰ μᾶς διδάσῃ νὰ τὰς ὑπομένωμεν ἀγγογύστως. Μὲ ἔννοεῖς; Δὲν προσεύχεσαι πᾶσαν ἑσπέραν εἰς τὸν Οὐράνιον μας Πατέρα καὶ δὲν τὸν εὐχαριστεῖς δι' ὅσα ἀγαθὰ σὲ στέλλει καὶ δὲν τὸν παρακαλεῖς νὰ σὲ προφυλάτῃ ἀπὸ τοῦ κακοῦ; Δὲν κάμνεις ἔτσι;

— Ὅχι, — εἶπεν ἡ Χαΐδη — ποτὲ δὲν προσεύχομαι.

— Τί εἶπες; Δὲν ἐδιδάχθης ποτὲ νὰ προσεύχῃσαι, Χαΐδη! Δὲν γνωρίζεις τί εἶναι προσευχή;

— Ὅταν ἤμην μὲ τὴν πρῶτην μου κυροῦλαν, ἤξευρον, ἀλλ' εἶναι τόσοσ καιρὸς ἔκτοτε καὶ ἐλησμόνησα.

— Τώρα βλέπω διατί εἶσαι τόσο μελαγχολικὴ καὶ δυστυχῆς — διότι δὲν γνωρίζεις κανένα, ὅστις δύναται νὰ σὲ βοηθήσῃ. Συλλογίσου πόσον εὐτυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεγάλας λύπας εἰς τὴν καρδίαν των, νὰ ἠμποροῦν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸν Θεὸν πάντοτε καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς βοηθῇ! Αὐτὸς δύναται νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς κάμῃ εὐτυχεῖς.

— Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς κ. Σήσμαν ἐπέφερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς Χαΐδης ἤστραψαν ἀπὸ χαρὰν, καὶ μὲ πόθον ἠρώτησε, «λοιοὶν ἠμποροῦμεν νὰ τοῦ τὰ εἴπωμεν δια;»

— Βεβαίότατα.

— Ἐμπορῶ λοιπὸν νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτόν. Καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐκάθησε εἰς τὸ σκαμνίον τῆς, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἐξέθηκεν ὅλην τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸν Θεόν, παρακαλέσασα αὐτὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆς καὶ εἰς τὸν παπποῦ τῆς!

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΒΟΛΒΟΣ ΕΝΟΣ ΚΡΙΝΟΥ.

(Ἰβε προηγούμενον φύλλον).

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Διοικητοῦ, διότι αὐτὸς ἴστατο παρὰ τὴν θύραν καὶ ἤκουσεν δια ὅσα ἐλέχθησαν, καὶ αὐτὸς ἔλαβε τὸν κρίνον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ὠραίας νεάνιδος, τὰς ὁποίας ἐν ἀληθείᾳ κατανοῦει ἐκάλυψε μὲ θερμὰ φιλήματα, διότι ὑπερηγάπα τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἱατρικοῦ ἦτο τόσον δραστήριον, ὥστε ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος ὁ ἀσθενὴς διέφυγε τὸν κίνδυνον καὶ πρὶν ὁ μὴν ὑπερτελειώσῃ ἴστατο μετὰ τοῦ θεοῦ του εἰς τὴν θύραν τοῦ Μολδόφ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν νεάνίδα διὰ τὸν ἀγαπητὸν κρίνον, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν του.

Φαντάσθητε ὅμως τὴν ἐκπλήξιν τοῦ Μολδόφ, ὅταν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀναρρώσαντος νέου ἀνεγνώρισε τὸν πρίγκηπα Βαλκίνασκην, τοῦ ὁποίου ἡ δραπέτευσις ἐκ τοῦ φρουρίου Νότεμπερ ἐστάθη αἰτία τῆς ἀπωλείας τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς ἐξορίας του εἰς Σιβηρίαν, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπέθετεν ὡς φονευθέντα ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, τοὺς ὁποῖους εἶχε στείλει πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ νέος ἐξαλίσθη μόνον ἐκ τοῦ κτυπήματος τοῦ στρατιώτου καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναίσθητος, καὶ ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ὡς νεκρὸς. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀνέλαβε καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἐφθασεν εἰς τὴν καλύβην ἐνὸς χωρικοῦ, ἡ ὁποία ἐκεῖτο ἐκεῖ πλησίον. Ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει μεγάλῃς ἀμοιβῆς ἐκρύφθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐξαπέστειλε δὲ τὸν χωρικὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συγγενεῖς του περὶ τῆς θέσεώς του, οὗτοι δὲ ἀπέστειλαν κρυφίως ἱατρὸν ἐπιτήδειον, ὅστις περιεκοιτήθη τὴν πληγὴν του καὶ ἀφοῦ ἀνέρωσεν ἀρκετὰ ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑποφέρῃ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου τὸν ἀπέστειλαν εἰς τὸν θεῖόν του εἰς Σιβηρίαν.

Οἱ κόποι ὅμως τοῦ ταξειδίου καὶ τὸ φύχος τοῦ κλίματος ἐπενήργησαν τόσοσ κακῶς ἐπὶ τὴν πληγὴν του, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἔτι ἐντελῶς ἐπο-

λωθῆ, ὥστε ἐσηματίσθη τὸ ἐν λόγῳ ἀπόστημα, τὸ ὁποῖον ἠπειλῆσε νὰ καταστρέψῃ τὴν ζωὴν του, καὶ τὸ ὁποῖον χάρις εἰς τὸν κρῖνον τῆς Ἑλένης ἱατρεύθη ἐντελῶς.

Ἄλλὰ καὶ τοῦ νιού ἡ ἐκπληξίς δὲν ἦτο μικρότερα τῆς τοῦ Μολδόφ. Αἰφνης εὐρέθη ἐνώπιον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε καταστρέψει, εἰς δὲ τὸ πρόσωπον τῆς εὐαργετιδός του εἶδεν τὴν κόρην ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε προξενήσει τόσα κακά, καὶ ἠσθάνετο μεγίστην ἐντροπήν.

Χάριν τῆς ἀληθείας ὅμως πρέπει νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ νιός δὲν εἶχε ἀκούσει ἕως τῆς στιγμῆς ἐκείνης, κανὲν ἀπὸ ὅσα συνέβησαν εἰς τὸν Μολδόφ ἕνεκα τῆς δραπετεύσεως αὐτοῦ. Εὐθύς δ' ἀφοῦ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν παθημάτων του, ἔπεσον ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ὁ Μολδόφ ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, διότι εἶχε καρδίαν μεγάλην καὶ εἰς αὐτὴν μίσος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμφωλεύσῃ, καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ.

Μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην δὲν παρήχρητο ἡμέρα χωρὶς νὰ εὐρῇ αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μολδόφ, ἑκάστη δὲ ἐπίσκεψις προσέθετε νιάν ἀνακούφισιν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ Μολδόφ, διὰ τῆς ἐτοιμοῦ συγκαταθέσεως τοῦ Διοικητοῦ. Μολονότι δὲ ἡ Ἑλένη καὶ ὁ πατὴρ τῆς ἐστερήθησαν τῆς θεωρίας καὶ εὐσμίας τοῦ ὠραίου ἐκείνου κρῖνου, ἔχαιρον ὅτι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐγένοντο τὸ μέσον τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς καὶ αὐτοῦ ἀκόμη ἐκείνου, ὅστις ἦτο ἡ αἰτία ὅλων τῶν δυστυχημάτων των. (Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΕΡ.

Εἰς πενιχρὰν τινα καλύβην, εἰς μίαν τῶν πτωχωτάτων ὁδῶν τοῦ Λονδίνου, ἔζη μὲ τὴν χήραν καὶ ἀσθενῆ μητέρα του ἐν μεγίστῃ πτωχείᾳ ὁ μικρὸς Γαλλόπαις Πιέρ (Πέτρος). Εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ βουκίᾳ ψωμιοῦ ἀλλ' ὅμως ἐκάθητο σφυρίζων σιγανὰ εἰς μίαν γωνίαν αὐτῆς. Ἀπὸ καιρῶν ὅμως εἰς καιρὸν ἐσυλλογίζετο περὶ τῆς μοναξιάς καὶ τῆς πείνης του, καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ἰδίως ἐσυλλογίζετο πόσον ἐν γλυκῷ πορτοκάλιον θὰ ἐδρόσιζε τὴν δυστυχῆ μητέρα του, ἡ ὁποία ἐκαίετο ἀπὸ πυρετόν.

Τὸ τραγουδάκι τὸ ὁποῖον ἐσφύριζεν, εἶχε συνθέσει ὁ ἴδιος — τὰς λέξεις καὶ τὸν ἦχον — διότι ἦτο παιδίον πολὺ ἔξυπνον. Αἰφνης ἡ προσοχή του ἐστράφη εἰς ἄνθρωπον μεγαλόσωμον, ὅστις ἐνησυχλοῦσε τοιχοκολλῶν εἰς τὴν ἀπέναντι γωνίαν εἰδο-

ποίησαι μὲ μεγάλα χρωματισμένα γράμματα, ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ περίφημος τραγωδίστρια κυρία Μάλιβραν ἐμελλε νὰ τραγωδήσῃ δημοσίᾳ.

— Ἀχ! ἴαν μόνον ἠμποροῦσα νὰ ὑπάγω! ἐσυλλογίζετο ὁ μικρὸς Πιέρ. Ἄλλὰ μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν, ἰσηκώθη, ἔτρεξεν εἰς τὸν νιπτῆρα, ἔβραξε καὶ ἐκένισε τὰ κατσαρά του, ἔπειτα ἐπῆρεν ἐν λερωμένον χαρτίον, καὶ ἀποχαιρετήσας μὲ χαρὰν τὴν μητέρα του, ἐξῆλθε τῆς καλύβης καὶ διηυθύνῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μάλιβραν.

— Σὰς ζητεῖ ἐν παιδίον, κυρία, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια.

— Καὶ τί θέλει; — Δὲν ἤξεύρω — λέγει μόνον ὅτι δὲν θὰ λυπηθῆτε ἂν τὸ ἀκροασθῆτε δύο λεπτά.

— Λοιπὸν ἄς ἔλθῃ.

Ὁ μικρὸς Πιέρ ἐφάνη μετ' ὀλίγον ἔχων τὸν πῖλον τοῦ ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ ἀφοῦ ἔκαμε βαθεῖαν ὑπόκλισιν, διευθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ αὐτῆ, ἤρχισε λέγων. «Ἦλθον εἰς σὰς, κυρία, διότι ἡ μητέρα μου εἶναι πολὺ ἀσθενὴς καὶ ἡμεῖς εἴμεθα τόσον πτωχοὶ ὥστε δὲν ἔχομεν νὰ ἀγοράσωμεν οὔτε ψωμί οὔτε ἱατρικά. Ἐνόμισα δὲ ὅτι ἂν ἦθελες νὰ ψάλλῃς τὸν μικρόν μου ὕμνον εἰς ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλα κονσέρτα (μουσικὰς συναυλίαις) σου, ἴσως κανεὶς ἐκδότης θὰ τὸν ἠγόραζε δὲ ὀλίγα λεπτά καὶ οὕτω θὰ ἠμποροῦσα νὰ ἀγοράσω δι' αὐτῶν ψωμί καὶ ἱατρικά.

Ἡ κυρία Μάλιβραν ἐθαύμασε μὲ τὸ ἀνοικτὸν καὶ εἰλικρινὲς τῆς φυσιογνωμίας τοῦ μικροῦ, καὶ σηκωθείσα ἔλαβε τὸ χαρτίον ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ μὲ χαμηλὴν φωνὴν τὸ ἐψάλλεν ὅλον.

— Ἀληθινὰ σὺ αὐτὸς τὸ ἐσύνθεσας;

— Μάλιστα.

— Ἐίσεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου ἀπόψε εἰς τὸ κονσέρτο;

— Καὶ μὲ ἐρωτᾷς; ἐξεφώνησεν περιχαρὴς ὁ Πιέρ. Ἄλλὰ ποῖος θὰ μείνῃ μὲ τὴν πτωχὴν μου μητέρα;

— Ἐγὼ θὰ στείλω ἐνὰ νὰ μείνῃ ἕως οὐ ἐπιστρέψῃς. Τώρα πάρε αὐτὰ τὰ λεπτά καὶ πήγαινε νὰ ἀγοράσῃς ψωμί καὶ ἱατρικά. Πάρε δὲ καὶ αὐτὸ τὰ εἰσητήριον καὶ κατὰ τὰς 8 τὸ ἐσπέρας νὰ ἦσαι εἰς τὸ θέατρον.

Ἐξᾶλος ἀπὸ χαρὰν ὁ Πιέρ ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἠγόρασε ψωμί καὶ πορτοκάλια καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ δάκρυα ἐκοινοποίησε τὴν καλὴν του τύχην.

Τὸ ἐσπέρας ὁ μικρὸς Πιέρ ἐπῆγεν εἰς τὸ θέατρον καὶ θθυρῶδες τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ μέγαν ὄπου λαμπροενδεδυμένη ἐκάθητο ἐπὶ χρυσοῦ ἀνακλίντρον ἡ κυρία Μάλιβραν, ἡ ὁποία τῷ ἔνευσε νὰ καθῆσθαι. Μετ' ὀλίγον τὰ φῶτα ἤναψαν καὶ ἡ μουσικὴ ἤρχισε νὰ παιανίζῃ ἀπλῆν ἀλλὰ πολὺ συγκινητικὴν

μονωφίαν. Ὁ Πιερ ἐσφιγξε τὰς χεῖρας του ἀπὸ χαρὰν — ἦτο τὸ τραγουδάκι του. Εἰς τὸν ἦχον τοῦ νέου ἄσματος τὸ ἀκροατήριον συνεκινήθη — ἀλλ' ὅταν ἡ κυρία ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ψάλλῃ μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ ἰσχυρὰν φωνήν της — οἱ

ματὰ — ἤρκει ὅτι τὸ τραγουδάκι του ἔβαλλεν ἡ μεγάλη αἰδὸς τῆς Εὐρώπης! Ἄλλ' ἡ προαίσθησις του δὲν διεψεύσθη — αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς τῶν μεγαλειτέρων ἐκδοτῶν τῆς πόλεως ἐπρόσφερε 300 λίρας διὰ τὸν ὕμνον, ἡ δὲ κυρία Μελίβραν

Μήτηρ καὶ τέκνον ἀναμένουσαι τὸν ἀπόντα πατέρα.

λόγοι ἦσαν τόσοσιν συγκινητικοί, καὶ ἐψάλλησαν — μὲ τόσοσιν πάθος, ὥστε ἐκίνησαν εἰς δάκρυα τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν ἐκεῖνο ἀκροατήριον. εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτὰς τὴν ἐπομένην ἡμέραν εἰς τὴν ἀσθενῆ μητέρα τοῦ Πιερ καὶ νὰ ἠυχηθῇ εἰς αὐτὸν εὐτυχὲς καὶ ἐντιμον μέλλον!

Ὁ μικρὸς Πιερ δὲν ἐφρόντιζε πλέον διὰ χρή-

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Ἡ μάνα βλέπει τὸ γυαλὸ καὶ τὸ παιδί τῆ μάνα,
Κι' οὐτε κατάρτι οὐτε πανί 'ς τὸ πέρασιν ἀντιπρόζει,
Μονάχ' οἱ γλάροι συντροφιά ἐβγήκαν 'ς τὴν παγάνα,
Καὶ κάπου χάνονται κι' αὐτοὶ τὸ κύμα στὰν ἀπρὶζην.

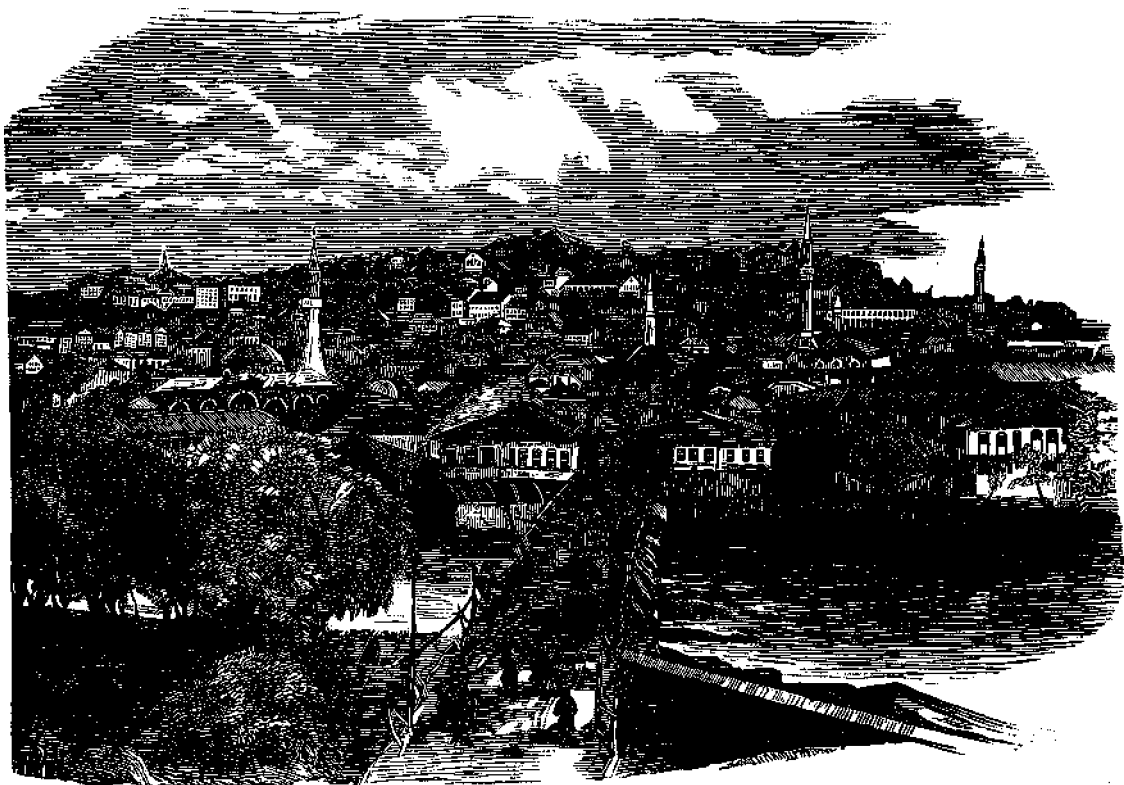
Καὶ κλαίει ἡ μάνα καὶ μετῶ μὲ μάτια θολωμένα,
Τῆς νύχτας 'πού ξαγρύπνησε τοῦ κάκου νὰ προσμένῃ,
Τ' ἀγαπημένο μῆνυμα' ὁ ἄνδρας τῆς 'ς τὰ ξένα,
Ποῖς ξέρει σὲ ποῖα θάλασσα χτυπιέται ἀγριεμένη!

—Καλαῖς ἀντάμωσες, Μηλιά, μοῦ εἶπε σὰν καὶ πρῶτα,
'Απάνου 'ς τὰ Χριστούγεννα καλῶς νὰ μὲ δεχθῆτε....
Καὶ πᾶνε τὰ Χριστούγεννα κ' ἐπέρασαν τὰ Φῶτα,
Καὶ οἱ ματάκια δὴστυχα ἀκόμη καρτερεῖτε!

Κ' ἡ κόρη 'πού ἀγκάλιαζε τὴ μάνα τὴ θλιμμένη,
«Μὴν κλαῖς, τῆς ἔλεγεν, ἐγὼ τὸν εἶδα 'ς τὸ δνειρό μου,
Μὲ γλαστὸ τὸ πρόσωπο 'ς τὴν θύρα μας νὰ μπαίνῃ....
Σὰν νὰ μὴν ἦταν ὄνειρο σὰν ἄλλα τὸ 'δικό μου.

«—Εἶν' ἡ γιορτὴ σου σήμερα, μοῦ εἶπε, κι' ἀπ' τὰ ξένα
Μαζῆ μὲ τὴν ἀγάπη μου καὶ τοῦτο τὸ φίλ μου,
Σοῦ φέρνω, κόρη μου, προικιά καὶ δῶρα τιμημένα,...
Πές μου, δὲν πρέπει νὰ χαρῶ μητέρα 'ς τὴ γιορτὴ μου ;»
Κ' ἡ μάνα πῆλ δὲν ἔκλαιε στηλώθη ἡ καρδιά τῆς,
Γιατὶ τῆς κόρης τ' ὄνειρο ἀλήθευε ὡς τὸ βράδυ,
Κ' ἡ Βαγγελίστρα φάνηκε μὲ τὰ λευκά πανιά τῆς,
Τὴν ὥρα 'πού κρυφώσαμε τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι.

Κ. Ξ.

Ἡ νῦν Φιλιππούπολις.

Η ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΣ.

Εἰς τὰ Βορειοδυτικὰ τῆς Θρακίας, μακρὰν τῆς Ἀδριανουπόλεως περίπου ἕως ὠρῶν 32, κεῖται ἡ Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Φιλιππούπολεως, Φιλιππούπολις καὶ Φιλιππόπολις καλουμένη, ἐν τῷ μέσῳ εὐρείας καὶ εὐφορωτάτης πεδιάδος, ποτιζομένης παρὰ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ, τανῦν Μαρτίνας, ὅστις ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀρβήλου, κοινῶς Βουγοῦ τῆς Ῥίλλας, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατεσπαράχθη ὁ Ὀρφεὺς ὑπὸ τῶν θρακῶν γυναικῶν, Μαινάδων καλουμένων, θεωρηθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῶν εἰς

τιμὴν τοῦ Διονύσου τελομένων τελετῶν ἐν Θρακίᾳ. Ἐν τῇ πόλει αὕτη ἡ μεγίστη ἡμέρα εἶναι ὥρας 15 καὶ σχεδὸν ἐν τέταρτον ὡσαύτως διὰ καὶ ἡ νύξ.

Ἡ ἀρχαία Φιλιππούπολις ἀνηγέρθη ἐν εἰσι περίπου 346 π. Χρ. ὑπὸ Φιλίππου υἱοῦ τοῦ Ἀμφόντα, πατρὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τριῶν λόφων συνεχομένων ἀλλήλοις, καὶ φαινομένων μακρόθεν ὡς Τρίπους, διὸ καὶ Τριμόντιον (τριβούνιον) ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων ἰκαλεῖτο. Ἐκ τούτων ὁ πρὸς νότον, καὶ μικρὸν βλέπων πρὸς ἀνατολὰς, εἶνε ὁ ὕψιστος, καὶ καλεῖται λόφος

τῶν Σχοινοβατῶν· διότι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λόφου οἱ Σχοινοβάται τὸ πάλαι, ὅταν ἀνέβαινον τῶν σχοινίων ἰθεωροῦντο ἔντεχνοι, καὶ ἀριστοί. Ὁ λόφος οὗτος παρὰ τοῖς Τούρκοις διετήρησε μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως τὴν ὀνομασίαν του, διότι ἐπ' αὐτῶν Τσαμπᾶς Τεπές καλεῖται, καὶ ἐπ' αὐτοῦ καὶ αὐτοὶ οὗτοι μέχρι τινὸς ἰσχοινοβάτου κατα τὴν μαρτυρίαν τῶν εἰσέτι ζώντων ἰθαγενῶν γερόντων τῆς πόλεως ταύτης. Ἐπὶ τῆς ἡδὴ ἀκατοικητοῦ κορυφῆς τοῦ λόφου τούτου ἐσώζοντο εἰρησίου ἀρχαίων οικοδομῶν, ἅτινα ἠφανίσθησαν.

Ὁ ἕτερος λόφος, ὁ πρὸς βορρᾶν κατέχει σχεδὸν τὴν μέσην θέσιν πρὸς ἅπασαν τὴν πόλιν. Ἐκαλεῖτο δὲ Μουσαῖος λόφος ἀπὸ τοῦ πρώτου οικιστοῦ αὐτοῦ. Τούτον τουριστὶ καλοῦσι Νεμπέτ Τεπέ, διατηρηθείσης τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ ὀνομασίας καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν.

Ὁ δὲ τρίτος ὁ πρὸς δυσμᾶς καὶ μικρὸν πρὸς νότον, πρῶτος τὸ πάλαι οικισθεὶς, ἐκαλεῖτο Εὐμολπίας ἀπὸ τοῦ πρώτου οικιστοῦ αὐτοῦ. Τούτον ἡδὴ τουριστὶ καλοῦσι Ταξίμ Τεπέ, διότι ἕως τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως δι' αὐτοῦ διήρχετο τὸ ὕδωρ δι' ὑπογείων σωλήνων, ὑψούμενον ἐπ' αὐτοῦ, καὶ διενέμετο εἰς ἄλλην τὴν πόλιν.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς πόλεως ταύτης εὐρίσκονται μνημεῖα Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Πρὸ τῆς πόλεως, ἐρχόμενοι ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἀριστερθεν κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος ἀπαντῶμεν καὶ ἕτερον λόφον πυραμιδοειδῆ, ὅστις τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Νυμφαῖος λόφος, ἦτοι τῶν Δρυάδων Νυμφῶν. Ὁ λόφος οὗτος εἶναι ὁ ὕψιστος πάντων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς δὲ τούτου, ὡς φαίνεται, ὑπῆρχε βωμὸς Ἑλληνικὸς τὸ πάλαι τῶν Δρυάδων Νυμφῶν.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς πόλεως ταύτης. (Ἐκ τῆς «Ἱστοριογεωγραφικῆς περιγραφῆς τῆς ἐπαρχίας Φιλιππουπόλεως» ὑπὸ μακαρίτου Γεωργίου Τσουκαλᾶ τοῦ Ζακυνθίου, τυπωθείσης ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας τῷ 1851. Εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ εὕρῃ πολλὰ περίεργα καὶ ἄξια μελέτης περὶ τῆς πόλεως ταύτης).

Ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς Φιλιππουπόλεως.

Μέχρι τῆς 6^{ης} 7]βρίου τοῦ 1885 ἡ τοῦ Φιλιππουπόλεως ἦτο πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολικῆς Ῥωμυλίας. Ἐκτοτε θεωρεῖται ὡς τοιαύτη τῆς Νοτίου Βουλγαρίας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τῶν κατοικῶν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ γενικοῦ διοικητοῦ Γαβριὴλ Κρέστοβιτς, ὁ πληθυσμὸς ἀνῆλθεν εἰς 25,543 ψυχῶν, 4,000 οἰκιῶν καὶ 5,077 οἰκογενειῶν. Ἐκ τούτων εἶναι :

Βούλγαροι τῆς Ἀνατολ. Δυτικῆς καὶ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων ἐκκλησιῶν.....	10,909
Ὄθωμανοὶ	5,558
Ἕλληνες.....	4,551
Ἑβραῖοι.....	1,134
Ξένοι.....	1,500
Ἀθίγγανοι.....	855
καὶ Ἀρμένιοι.....	806

25,543

Ἐκ τῆς ἀπογραφῆς τῆς γενομένης, ἀρχομένου τοῦ τρέχ. ἔτους, καταφαίνεται ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ταύτης ἠῤῥῆσε κατὰ 5,000 ψυχῶν, ἀνερχομένου οὕτω τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν κατοικῶν εἰς 30,000 περίπου.

Σχολεῖα : Βουλγ. ὀρθόδοξα τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων ἐν ὄλῳ 9, ἦτοι γυμνάσια δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα 2, κατώτερα 6 καὶ 1 νηπιαγωγεῖον, τῶν Βουλγ.-Καθολικῶν 1 ἀλληλοδιδ. διὰ παιδία καὶ κοράσια. τῶν Διαμαρτυρομένων 1 ἀλληλοδιδ. καὶ 1 Ἀμερικ. παρθεναγωγεῖον. Ἑλλ. Ἀθηνῶν, 2 γυμνάσια ἀρρένων καὶ θηλέων ἐπιπλέον μούμενα «Ζαρίφεια διδασκαλεῖα», 1 κατώτερον θηλέων, 3 κατώτερα ἀρρένων καὶ 3 νηπιαγωγεῖα. Ἀρμενικῶν 1 διὰ τὰ ἄρρυνα καὶ 1 διὰ τὰ θήλεα. Τουρκικὰ 1 ἀνώτερον καὶ 6 κατώτερα. Ἰουδαϊκὰ 1 τῶν ἀρρένων καὶ 1 τῶν θηλέων συντηρούμενα ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Ἰσραηλιτικοῦ Συνδέσμου.

Ἐκκλησίαι (ραοί). Ἑλληνικαὶ 7, Βουλγαρικαὶ 5, Βουλγαρο-Καθολικὴ 1, τῶν Διαμαρτυρομ. Βουλγ. 1, Ἀρμενικὴ 1, συναγωγαὶ Ἰουδαϊκαὶ 2 καὶ τεμένη Τουρκικὰ τὰ ἐν χρήσει ὄντα 19.

Τυπογραφεῖα : Βουλγαρικὰ 5 καὶ Ἑλληνικὰ 2.

Ἐφημερίδες : Ἑλλην. 1 «Φιλιππουπόλις» καὶ Βουλγαρικὴ 1 «Πλόδθηθ.»

Προξενεῖα : Γενικὰ, Ἑλληνικόν, Ἀγγλικόν, Γαλλικόν, Ἰταλικόν καὶ Αὐστριακόν.

Ῥοποροξενεῖα : Ἰσπανικόν καὶ Βελγικόν.

ΖΑΦΕΡΙΟΣ ΒΑΡΕΛΑΣ:

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΩΝ ΚΕΡΑΣΙΩΝ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1432 μ. Χ. ἡ Γερμανικὴ πόλις Χαμβούργον ἐπολιορκήθη ὑπὸ μεγάλου στρατεύματος Χουσιτῶν, ὁ δὲ στρατηγὸς Προκόπιος ὁ Μέγας, τόσον ἐντελῶς κατενίκησε τοὺς Γερμανοὺς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ὥστε ἐθεώρει τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως ὡς βεβαίαν. Μὲ τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐστρατοπέδευσε κύκλῳ τῆς πόλεως καὶ περιέμενον ἡσυχῶς νὰ ἴδῃ τὰς πύ-

λας ἀνοιγομένας καὶ τοὺς προκρίτους τῆς πόλεως ἐρχομένους πρὸς αὐτὸν μὲ τὰ κλειδιά τῆς.

Ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπῆρχε τρομερὰ ταραχὴ καὶ φόβος. Οἱ κάτοικοι εἶδον τὸν στρατὸν τοῦ Προκοπίου ἐστρατοπεδευμένον κύκλῳ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως καὶ ἐγνώριζον, ὅτι μόνον ἐπὶ μικρὸν χρόνον ἠδύναντο νὰ ἀντισταθῶσι. «Τὶ θὰ κάμωμεν;» ἔκραζον. «Δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ μᾶς βοηθήσῃ ἢ ἡμεῖς καὶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ τέκνα μᾶς πρέπει ἢ ν' ἀποθάνωμεν τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἡμῶν, ἢ νὰ ἐξέλθωμεν καὶ νὰ σφαγῶμεν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν μας!»

Αἰφνης κάποιος ἐφώναξε. «Τὰ παιδιὰ ἢ τὰ παιδιὰ δύνανται νὰ μᾶς σώσουν!»

— Ἄλλὰ τί ἠμποροῦν νὰ κάμουν τὰ παιδιὰ; ἔκραξεν ἄλλος. Εἶναι νεαρά καὶ τρυφερὰ — Δὲν ἠμποροῦν νὰ πολεμήσουν, οὐδὲ νὰ μᾶς δώσωσι τροφήν, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωμεν.

Ἄλλ' ὁ προλαλήσας δὲν εἶχε κατὰ νοῦν τοῦτο.

— «Ἄς ἀνοιχθῶν αἱ πύλαι καὶ ἄς ἐξέλθουν τὰ παιδιὰ. Τὰ μεγαλειτέρα ἄς ὀδηγῶσι τὰ μικρότερα ἀπὸ τὴν χεῖρα, οἱ δὲ νεανίσκοι, ἄς φέρουν εἰς τὰς ἀγκάλας των τὰ βρέφη καὶ ἄς ἐξέλθουν ἐνώπιον τῶν νικητῶν μας. Οἱ στρατιῶται εἶναι καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἢ δὲ καρδιά μαλάσσεται. Ἄς ὑπάγουν οὕτω τὰ παιδιὰ καὶ ἢ καρδιά των θὰ μαλακυνθῇ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὰ βλάψουν οὔτε θὰ τὰ φονεύσουν.» Ἐπρόσθεσεν ὁ προτείνας τοῦτο.

Ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο ἀποδεκτὴ, ἀμέσως δὲ διετάχθησαν οἱ γονεῖς νὰ φέρωσι τὰ παιδιὰ των εἰς τὰς πύλας. Ἄπερίγραπτος ἦτο ἢ συγκίνησις, ἢ λαβοῦσα χῶραν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν παιδιῶν, ἅτινα ἐπιπτον εἰς τὸν λαιμὸν τῶν γονέων των καὶ μὲ κλαυθμούς καὶ δάκρυα κατεφίλουν καὶ ἀπεχωρίζοντο ἀπ' αὐτούς.

Μετὰ τοῦτο ἐνέδυσαν αὐτὰ μὲ λευκὰ ἐνδύματα καὶ ἀνοίξαντες τὰς πύλας ἀφῆκαν αὐτὰ νὰ ἐξέλθουν εἰς δύο σειράς, ἀποροῦντες καὶ αὐτοὶ πρὸς τί τὰ ἔστελλον εἰς τοὺς νικητὰς των.

Ὁ στρατὸς τοῦ Προκοπίου ἐξιπρόσθη ἐκ τῆς θέας τῶν τρυφερῶν ἐκείνων πλασμάτων καὶ ἀντὶ νὰ βλάψουν αὐτὰ, τὰ ἔλαβον εἰς τὰς σκηνὰς καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ἐφίλευσαν αὐτὰ μὲ ὅ,τι εἶχον εἰς τοὺς σάκκους των. Τὰ δὲ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν εἶχον φάγει εἰμὴ ὀλίγον ξηρὸν ἄρτον, μὲ πολλήν

προθυμίαν ἐλάμβανον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν ὅ,τι δήποτε φαγώσιμον τοῖς ἐδίδον. Ἄλλὰ δυστυχῶς καὶ αὐτοὶ οἱ στρατιῶται δὲν εἶχον πολὺ νὰ τοῖς δώσουν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καιρὸς τῶν κερασιῶν, ἔτρεξαν εἰς τοὺς πλησίον κήπους οἱ ὅποιοι ἦσαν φυτευμένοι μὲ κερασίας καὶ κόψαντες κλάδους γέμοντας καρπῶν, ἔθεσαν αὐτοὺς εἰς τὰς χεῖρας τῶν παιδιῶν καὶ τὰ ἐξαπέστειλον εἰς τοὺς γονεῖς των ἐν εἰρήνῃ. Οὕτω τὰ τέκνα ἐκέροθησαν ἀνευ αἱματοχυσίας τὴν νίκην ἅμα δὲ ἐφθασαν εἰς τὰς πύλας ὀλόκληρος ἢ πόλις ἀντήχησεν ἀπὸ φωνὰς αἴνου καὶ εὐχαριστίας.

Ἡ ἱστορία μᾶς ἀναφέρει πολλὰ παραδείγματα αἱματωδεστῶν μαχῶν, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀναγινώσκωμεν ὠραιότεραν καὶ συγκινητικώτεραν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν προκειμένην, καθ' ἣν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔσωσαν τὸ Χαμβούργον ἀπὸ καταστροφῆς!

ΘΡΗΝΟΣ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μουσικογράφου εὐσεβοῦς καὶ ἀειμνήστου καὶ Grace Crawford.

«Μακάριοι οἱ νεκροὶ εἰ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀποθνήσκοντες ἵνα ἀναπαύσονται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν.» (Ἀποκάλ. ε' 14).

Εἰς τοὺς πρόποδας τ' Ὀλύμπου ἀναπαύεται ἡσυχῶς
Σῶμα, βῆμα φεῦ! ἀπέθη ἀπηνόους θανάτου θῦμα!
"Ὅπερ ἔρει ὡσπερ γίγας καθωρᾶτο, μέγα τεῖχος
Κεῖται νῦν νεκρωμένον, νῦν ἐγκλείεται εἰς μνήμα!

Ἀτενίζων εἰς τὰς ὄψεις τοῦ Ὀλύμπ' ὡς ἐν καθρέπῃ
Νὰ φανῇ κἄν ἐπεθύμουν ἢ καὶ ν' ἀκουσθῇ ἐκεῖνῃ,
"Ἦεις ἔστρεπε μὲν πάντας, καὶ ὡς θνεῖρον ἀπέκτη,
Καὶ τὴν θέαν τῆς ποθοῦσι τόσων λύκαι, γόοι, θρήνοι!

Ἄντι ταύτης πλὴν φρικώδης ἢ τῶν τάφων μοναξίαν,
Παριστᾶ τὰ πάντα περίξ ὡς κοιλίαν τοῦ κλαυθμῶνος!
Τὰ τῶν φίλων ἀντὶ αὔρας ἀντηχοῦσιν ἐλεγεία,
Καὶ πληραὶ τὴν ἀτμοσφαιραν κλαυθμωρῶδους πένθους τόνοσ!

Ἡ ἀριδαεὺς ἀγάπη τῶν ποθοῦντων σέ, ὦ φίλη!
Δάκρυ ρεῖει ἐκ καρδίας στεναζούσης καταδύνας!
Πῶς κατέκλεισε τὸ ἄλλοσ τὰ μελλέροσά σου χαλῆ;
Πῶς τῶν σέ χαρὰν χαϊρόντων, ἢ χαρὰ κατέστη θρήνος!

Πλὴν σέ, φεῦ! δὲν ἀποπνέεις πλέον χάριν γοησιῶν!
Ἡ περικαλλῆς μορφή σου τοῦ λοιποῦ δὲν μᾶς φαιδρύνει!
Μένεις ἀναυδὸς εἰς ταύτην τὴν τῆς φρίκης μοναξίαν,
Κ' ἄνθ' ἡμῶν σέ χαίρει μόνῃ, ἢ ψυχρὰ τοῦ τάφου κλίνῃ!

Δεῦρο, προσφιλῆς τὰς τόσων καταπαύουσα ὀδύνας!
Τὰ τὴν μνήμην σου θρηνοῦντα, φεῦ! χαροποιούσα στήθῃ!
Καὶ τὰς τόσας χαριτάς σου, τὰς ἀγνάς σου εὐφροσύνας,
Ὅσ' πρὶν δάξον μειδιώσα, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ λήθη!

Πλὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου, ἐχωρισθ' ὡς ἀστραπή τις,
Ὅσ' μετέωρον ὠραῖον ἢ χαριεσσα ψυχῆ σου!
Καὶ τῶν ἀρετῶν ὁ ἔρωσ, ὃ ἐκείνης συνοδίτης,
Συναπέκτη μετὰ ταύτης 'ς τὰς αὐλάς τοῦ Παραδείσου!

«Ω! ἐκεῖ νῦν ἐλευθέρᾳ ἐκ τῆς ζαλῆς τῆς τοῦ βίου,
Συναγάλλεσαι ἠμνοῦσα μετὰ πάντων τῶν ἁγίων.
Ἐν λευκοῖς ἦδη παρούσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ἄρνιου,
Μέλπεις τοῦ Θεοῦ τὴν δόξαν, δι' ὧδ' ἑναρμονίαν.

Ἄνεσπερον ἡοῦς ἄρθρος διὰ σὲ νῦν ἀνατέλλει·
Τὸ τῆς ἀληθείας σέλας ἐκεῖ βλέπεις σελαγίζον·
Ἐνθα ἠμνοῦσθαι θέλεις ἀντηχοῦσι παιδρὰ μέλη,
Ἐνθ' ἀπλοῦται ζωῆς νέας χρυσοπρόφυρος ὄριζον.

Ἐν οἰγῇ τὸ πᾶν ἐνταῦθα σαββατίζει! καὶ τοῦ σάλου
Τοῦ προτέρου ἢ τερπνότης, ὑπὸ μῦθον ἐκρύβη.
Πλέον ἔπαυσαν κ' οἱ ὕμνοι ἐκ τοῦ σοῦ κλειδοκουμβάλου,
Ὡς ἐπαύσατο ἀνοῦσα, ἡ στεῖλνὸχροῦσός σου ἦδη!

Πλὴν ἀντὶ κλειδοκουμβάλου, ἐκεῖ πάλιν τῶ Νυμφίῳ,
Ἐνθους διὰ θλῶος νέων καλλιτεχνικῶν δακτύλων,
Θέλεις κρούει τὴν κιθάραν, μελωδεῖ ἐν ψαλτηρίῳ,
Φλεγόμενη ἐκ τῆς αἰγίλης, καὶ χαρᾶς τῆς τῶν αἴθλων.

Χαῖρε, τῆς Ἐδὲμ πολίτις ἐν ἀτέρμονι γαλήνῃ!
Ἀναπαύου ἐν τῇ δόξῃ τοῦ ἀυγάζοντος Ἥλιου!
Πληροῖ πᾶσαν σου ἀνάγκην, ἢ λαμπρὰ τοῦ θρόνου κρήνη,
Βρῶται, πόσις σοι, ἢ ὄψις τοῦ προσώπου τοῦ Ἄρνιου·

Δίξαι τὰς σπονδάς τῶν θρήνων, τὰς πικράς μου ἐλεγείας,
Τὰ ὠχρὰ μου ταῦτα ἀφθῆ, τὰ ὅποια σοὶ προσφέρει,
Χεῖρ εὐγνώμονος σου φίλου — μαθητοῦ σου — ἐκ καρδίας,
Καὶ ὑπὲρ τῶν σῶν οἰκείων, πρὸς τὸν Πλάστην τ' ὄμμα αἶρει.
Ἐν Πρόσῃ μηνὶ Φεβρουαρίῳ 1888.

I. ΜΠΟΣΔΟΓΙΑΝΝΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Τὸ γραφεῖον τῆς Γεωργίας τῶν Ἠνωμένων Πολι-
τειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐδημοσίευσεν πίνακα τῆς παραγωγῆς τῶν
δημητριακῶν καρπῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Κατ' αὐτὸν ὁ
καθ' ἕνα τὰς Πολιτείας δημητριακὸς καρπὸς ἀνῆλθεν εἰς
1,650,000,000 κοιλὰ!! ἐκ τοῦ τεραστίου τούτου ποσοῦ δα-
πανῶνται:

Διὰ τροφὴν τῶν κατοίκων	κοιλὰ	160,000,000
» » ἐργαζομένων κτηνῶν	»	420,000,000
» σπόρον	»	20,000,000
Πρὸς κατασκευὴν κνιυματωδῶν ποτῶν	»	100,000,000
Ἐτάσσεται εἰς ἄλλας χώρας	»	60,000,000
Πρὸς θρέψην τῶν βοῶν καὶ προβάτων, ἅτινα εἶναι διὰ σφαγῆν	»	900,000,000

Τὸ ὅλον κοιλὰ 1,660,000,000

— Δύο ἄκρα. Ὅταν ἦμιν μικρὸν παιδίον, λέγει Ἄγ-
γλος τις διδάσκαλος, ἔφερα μίαν ἡμέραν εἰς τὰς χεῖράς μου
μίαν μακρὰν κλιμακα, ἀκολουθῶν τὸν πατέρα μου. Ἀφῆκε
ἐνθ' ἐστραφόμεθα διὰ μιᾶς στενῆς ὁδοῦ, ἐξ ἀπροσεξίας τὸ δ-
πισθεν ἄκρον τῆς κλιμακῆς ἐστράφη πρὸς ἐν τῶν χαμηλῶν
παραθύρων καὶ ἔσπασεν ἐν τῶν γυαλιῶν του. Εἰς τὸν κρότον
ὁ πατήρ μου ἐστράφη καὶ χωρὶς νὰ εἰπῆ λόγον, ἐπλήρωσε τὸ
ἀντίσωπον εἰς τὴν οἰκοκυρὰν καὶ διηυδύνθημεν εἰς τὸ μέρος
ἔπου ἐπηγαίνομεν.

Ἀφοῦ δὲ ἐρθάσαμεν, ὁ πατήρ μου στραφεὶς πρὸς ἐμὲ εἶπε
μὲ γλυκύτητα — Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ κόμω προσεκτικὸν εἰς τὸ
σπουδαῖον τοῦτο πρᾶγμα. Ποτὲ μὴ λησμονῆς διτι πᾶσα κλιμαξὶ
ἔχει δύο ἄκρα!

Τὴν συμβουλὴν ταύτην οὐδέποτε ἐλησμονήσα εἰς τὴν ζωὴν
μου, Ἄλλὰ δὲν φέρει ἕκαστος ἡμῶν ἄρ' ἂν πρῶγμα καθ' ἐ-
κάστην, τὸ ὅποῖον ἔχει δύο ἄκρα; Ὅταν δὲ βλέπω νέους
καὶ νεανίδας τρέχοντας ἀπροσεκτικῶς εἰς κακοὺς δρόμους, λέ-
γω καθ' ἑαυτὸν, Οἱ νέοι οὗτοι βλέπουν μόνον τὸ ἐν ἄκρον
τῆς κλιμακῆς, τὴν ὅποιαν φέρουν — ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον δεῖνύται

τὴν ἡδονήν — ἀλλὰ δὲν βλέπουν τὸ ἄλλο, τὸ ὅποῖον θὰ πληγώ-
σῃ καὶ θραύσῃ μετ' ὀλίγον τὴν καρδίαν των! — Ναί, ἀγαπητὰ
μου παιδία, πᾶσα κλιμαξὶ ἔχει δύο ἄκρα, καὶ πρέπει νὰ προσέ-
χῃτε εἰς ἀμφοτέρω, ἄλλως καὶ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ἄλλους θὰ
βλάπτετε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ζωὴν σας.

— Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ἐνας μαθητὴς δεκαετῆς ἐ-
στάλη μίαν ὥραν πρῶταν τοῦ Μαΐου ὑπὸ τοῦ θείου του
Ἰωάννου νὰ πληρώσῃ κάτι τι, τὸ ὅποῖον ἔχρωσται εἰς τὸ
πλησίον ἐκεῖ κείμενον παντοπωλεῖον. Ὁ παντοπωλὴς ἐκρά-
τησα τὸ χρῆσ τοῦ θείου Ἰωάννου καὶ ἔδωκε τὸ ὑπόλοιπον 75
λεπτά εἰς τὸν μικρὸν Θεόδωρον.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ὁ πειρασμὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν
καρδίαν τοῦ Θεόδωρου καὶ ἤρχισεν νὰ σκέπτεται καθ' ἑαυτὸν
λέγων, «Νὰ δώσω τὰ ὑπόλοιπα εἰς τὸν θεῖον ἢ νὰ περιμένο
ἕως οὗ τὰ ζητήσῃ ὁ θεός; Ἐάν δὲν τὰ ζητήσῃ τὸ σφάλμα,
ἔάν ἦναι τοιούτων, θὰ ἦναι ἰδικόν του!» Ὁ θεός δὲν τὰ ἐζή-
τησε ποτὲ καὶ οὕτως ὁ Θεόδωρος ἐκράτησεν διτι δὲν ἦτο
ἰδικόν του!

Μετὰ δέκα ἔτη ὁ Θεόδωρος ἦτο ὑπάλληλος εἰς μίαν τράπε-
ζαν, εἶδε φάκελλον τραπεζογραμματίων λησμονηθέντα ὑπὸ
τοῦ ταμίου ἐντὸς ἐνὸς συρταρίου, ὁ πειρασμὸς τῷ εἶπεν, ἰδοὺ
καλὴ ἕκταρις νὰ ἀποκτήσῃς ὀλίγα χρήματα — ἀφοῦ μάλι-
στα ὁ μισθός σου εἶνε τόσον μικρὸς, καὶ ἀντὶ νὰ τὸν ἀπορρί-
ψῃ ὑπέκυψεν εἰς αὐτόν. Ἐπῆρε τὸν φάκελλον καὶ τὸν μετέ-
φερον εἰς τὸν οἶκόν του. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἀνεκαλύφθη
καὶ ὄχι μόνον τὴν θέσιν του ἔχασεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόληψιν
του, καὶ ἠναγκάσθη κατηγορηθῆναι νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν
πλῆν ἐκείνην. Ἄν ἐπέρετο τίμιος πρὸς τὸν θεῖόν του, θὰ
ἄβηκε τὴν ἀτιμίαν ταύτην καὶ θὰ ἔζη ὡς τίμιος ὑπάλλη-
λος εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε καὶ οὕτω
ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς καταστροφῆς του.

Ἀξιότιμοι κ. Καλοποθάκη,

εἰς Ἀθήνας.

Ἐπειδὴ μίαν ἐκ τῶν κυριῶν ἐνὸς φίλου μου εἰς Κέρκυραν
12έτης Εὐγενία ὀνομαζομένη, δὲν κάθεται ἥσυχος, ἀπεράσισα
νὰ σὰς παρακαλέσω διὰ τὴν ἐγγράφητε συνδρομητήριαν εἰς
τὴν ἀξιότιμον ἐφημερίδα σας (Ἐφ. τῶν Παίδων) διὰ δύο ἔτη,
ἔσωκτικῶτος δὲ εὐρίσκεται καὶ τὴν συνδρομήν· πιστεύω δὲ
ὅτι ὡς ἱερατικὸν κατὰ τοῦ πειράματος τῆς δεσποσύνης· μας Εὐ-
γενίας θὰ ἀρκήσῃ μόνῃ ἡ ποθητὴ Ἐφημερίς.

Ἐν Κερκύρα 2 Φεβρουαρίου 1888.

Μένω μὲ ὑπόληψιν

N. M.

Σ. Συντάκτου. Εὐχαριστοῦμεν τὸν κ. Ν. Μ., τὸν ὅποιον
προσωπικῶς δὲν γνωρίζομεν, διὰ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ ὡς
πρὸς τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, ἐλπίζομεν δὲ διτι ἂν
ἡ καλὴ δεσποσύνη Εὐγενία βελήσῃ ν' ἀναγινώσκῃ ἐπιμελῶς
αὐτήν, θ' τὴν εὖρη πολὺ ὀφείλομεν. Τὸ μόνον ὅπως ἀντιφάρ-
μαχον κατὰ πάσης κακίας εἶνε ἡ Γραφή καὶ ταύτην συμβου-
λεύομεν αὐτὴν καὶ πάντας νὰ ἀναγινώσκωσι καθ' ἑκάστην.

Τῇ (φιλικῇ) μοι Ἐφημερίδι τῶν Παίδων.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος
Σπύδω κ' ἐφέτος νὰ ἀσπασθῶ,
Τὸν φίλον συντάκτην τῆς Ἐφημερίδος,
τῶν Παίδων, καὶ εἰς αὐτὸν νὰ εὐχθῶ
Τὸ νέον τοῦτο καὶ πάλιν ἔτος
μ' ἔλα τὰ πάγη καὶ τὸν βορῶν
Ἴνα διέλθῃ μετὰ δόξαν κ' ἐφέτος
μ' ἄκραν ἐλπίδα καὶ μὲ χαρὰ.
Μ' ἄκραν ὑγείαν κ' εὐθυμίαν, μακρὰν ζωὴν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΕΠΜ. ΠΟΥΛΚΡΗΤΗΣ
μαθητῆς.

Σ. Σ. Ὁ συντάκτης εὐχαρισεῖ τὸν μικρὸν Βασίλειον διὰ
τὰς εὐχὰς του καὶ ἀντεύχεται αὐτῷ πᾶν ἐπιθυμητὸν ἀγαθόν.